

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

180	7%	10/20	1/4%	7
423	7%	23	25	39
72	7%	23		102
14				102

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΕΙΟΥΤΗΡΙΑ.

Η ραχδιάς εξέλιξις τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, δημιουργεῖ ἕνα αἰσθημὰ ἰκανοποιήσεως, πρῶτα γιὰτὶ προκύπτει ὅτι ὁ κόσμος ἀποταμιεύει ὅ,τι μπορεῖ καὶ δεύτερον γιὰτὶ τῆς οικονομίας του τὴς καταθέτει σ' ἕνα ὄργανισμό, ὁ ὁποῖος ὡς προγραμματῖα του πρέπει νὰ ἐγὴν τὴν αὐξήσιν τῆς παραγωγικῆς ἰκανότητος τοῦ τόπου καὶ ἐπ' ἀγαθῶ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Τὰ κεφάλαια τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἔφθασαν τὰ 2 δισεκατομμύρια, ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν καταθετῶν τῆς ὑπερέβη τὴς 350.000. Εἶνε δικαιοδογημένη ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου στὴν ὑπηρεσία αὐτῆ. Ἐκεῖνο μόνον ποῦ πρέπει νὰ θέλουν ὅλοι ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν τόπο τοῦτο, εἶνε ἡ καλὴ διοίκησις τῆς μετὰ ἄλλης αὐτῆς δεξαμενῆς τῶν κεφαλαίων τοῦ κόσμου (τοῦ ἐργάτου, τοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ μικροεπαγγελματιοῦ, τοῦ διωτέχου, τῆς νοικοκυρᾶς καὶ τοῦ μαθητοῦ τοῦ σουνθηζίει νὰ ἀποταμιεύῃ ὅ,τι μπορεῖ ἀπὸ ὅσα τοῦ πασεχεῖ ὁ γουέους του). Ἡ διοίκησις αὐτῆ πρέπει νὰ προσέχη πολὺ εἰς τὸν τρόπον ποῦ θὰ διαθεσῇ τὰ κεφάλαια αὐτά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γίνονται καὶ προσοδοφόρα, πρῶτα γιὰ νὰ πληρῶνεται ὁ τόκος τῶν καταθετῶν καὶ

δεύτερον γιὰ νὰ πληρῶνεται τὰ ἔξοδα τῆς ὑπηρεσίας. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Οἱ μεγάλοι Τραπεζικτοὶ ὄργανισμοὶ τοῦ Κράτους, οἱ ὁποῖοι συγκεντρῶνουν μεγάλα ποσὰ χρημάτων, ἔχουν ἀνώτερες ὑποχρεώσεις καὶ ὄχι κερδοσκοπικές, γιὰτὶ δὲν ἐνδιαφέρονται οὔτε νὰ δημιουργήσουν κέρδη, οὔτε ἔχουν μετόχους, στοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ μοιράσουν μερίσματα. Αἱ ὑποχρεώσεις αὐτές, ὅπως εἶπαμε, εἶνε νὰ συντελοῦν τὰ κεφάλαια αὐτά εἰς τὸ νὰ αὐξάνονται αἱ παραγωγικαὶ ἰκανότητες τοῦ τόπου. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται, ἅμα τὰ κεφάλαια δανειζόνται γιὰ νὰ κατασκευασθοῦν ἔργα τεχνικὰ μεγάλα, π.χ. νὰ ἀποξηραθῇ ἕνα ἔλος, τὸ ὁποῖον ἐκτός τῶν γυνίμων χωραφῶν ποῦ θὰ ἀποκαλυφθοῦν, θὰ καλύτερεσθῃ καὶ τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας. Ἐπίσης νὰ γίνῃ ἕνα ὑδραγωγεῖο, νὰ κατασκευασθῇ ἕνας δρόμος, κτλ. Μόνον ὅταν τὰ κεφάλαια τοῦ Ταμείου διατίθενται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τότε ἐκτελεῖ ἔργα τὸν προορισμὸ του. Γι' αὐτὸ ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου πρέπει νὰ συγκεντρώνεται σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, προκειμένου νὰ κρίνῃ τὴν καλὴν λειτουργία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Κρατικοῦ ὄργανισμοῦ.

—ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚῶΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ.

Ἄσα Ἐυρωπαϊκὰ Κράτη ἔχουν ἰδρύσει τὸν ὄργανισμόν αὐτὸν, ἔχει ἀποθῆ «ἡ Τράπεζα τῶν Τραπεζῶν». Στὴν ἀρχὴ ἰδρύθη γιὰ νὰ ἐγὴν μόνον ὅσα μετρητὰ καὶ ἀξία εἰσπράττετε προσωρινῶς τὸ Δημόσιον καὶ ὄστερα νὰ τὴς ἐπιστρέφῃ εἰς ὅσους πρέπει, π.χ. ἐγγυήσεις δημοπρασιῶν, δικαστικὰ κτλ. Ὑστερα ὅμως καὶ σιγά-σιγά συγκεντρώσθη καὶ διαχειρίζεται ὅλα τὰ κεφάλαια ποῦ μαζεύονται τὰ Ταχυδρομικὰ Ταμειούτῃρα, τὰ ἀπειράριθμα Ταμεία Συντάξεων, τὰ Μετοχικὰ Ταμεία καὶ ἐν γένει τὰ Ταμεία Κοινωνικῶν Ἀσφαλιῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον στὴ Γαλλία ἔφθασε νὰ συγκεντρώσῃ κεφάλαια 76 δισεκατομμύρια φράγκα, εἰς δὲ τὴν Ἰταλία τὰ 26 δισεκατομμύρια λιρῆτες. Ἐδῶ, τὸ δικὸν ἄς, μόλις ἔφθασε τὰ 700 ἑκατομμύρια δραχμῆς. Καὶ θὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς: Καὶ τί γίνονται τὰ περὶ αὐτὰ κεφάλαια ποῦ συγκεντρῶνεται στὰ Ταμεία Παρακαταθηκῶν; Ἀπλοῦστα. Ἀπὸ ἐκεῖ παρέχονται δάνεια εἰς Δήμους, Κοινότητες, Λιμενικὰ Ταμεία, Ταμεία Ὀδοποιίας, Ταμεία Ἀποξηράσεως Ἐλῶν, Ταμεία Ἀντιπλημμυρικὰ, κτλ., γιὰ νὰ κατασκευάζονται ἀνάλογα ἔργα, δηλαδὴ δρόμοι δημοτικοί, δημόσιοι ἠλεκτροφορτοί, ὑδραγωγεῖα, ἔργα ἐξωραϊστικὰ ὑπομιοι, λιμάνια, γέφυρες, ἀποξηρατικὰ καὶ ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα. Τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν τῆς Γαλλίας ἔχει διαθέσει γιὰ τέτοια ἔργα 20 δισεκατομμύρια φράγκα, τῆς Ἰταλίας 12 δισεκατομμύρια λιρῆτες καὶ τὸ δικὸν ἄς μόνον 600 ἑκατομμύρια δραχμῆς. Τοῦτο συμβαίνει, γιὰτὶ στὰ ἄλλα Κράτη, αἱ κυβερνήσεις ὑποστηρίζουν τὸν μεγάλον ἠθικὸν σκοπὸν τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν, ἐδῶ ὅμως καμμία κυβερνήσις δὲν εἶδε ἐνδιαφέρον οὔτε γιὰ νὰ συγκεντρωθῶν τὰ κεφάλαια τῶν Ἀσφαλιτικῶν ὄργανισμῶν στὸ Ταμεῖο Παρακαταθηκῶν, οὔτε γιὰ νὰ τοιωθῇ ἡ δανειστικὴ πολιτικὴ τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν σὲ τρόπον ποῦ νὰ γίνονται ἔργα τεχνικὰ σοβαρὰ καὶ νὰ θελιωθῶναι ἡ παραγωγικῆς ἰκανότητις τοῦ τόπου. Καὶ ἐν τούτοις, αἱ κυβερνήσεις ποῦ ἔρχονται καὶ παρέχονται ἔχουν πείσει τὸν ἑαυτοῦ τοις ὅτι κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ τὸν τόπον.

—Ἡ ΑΓΡΟΤΙΚὴ ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΙ Οἱ ΟΦΕΙΛΕΙΑΙ ΤΗΣ.

Ἄσταν ἔγινε ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα καὶ ἄρχισε νὰ παρέχῃ δάνεια, πολλοὶ ὑπέθεσαν, ὅτι θὰ μποροῦν νὰ δανειζόνται, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ στενοχωρηθοῦν διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰ δανεισθέντα, διότι ἐφαντάσθησαν ὅτι θὰ ἦρκει ἡ ἐπέμβασις ἐνὸς ἱσχυροῦ προοπίου διὰ νὰ χαλαρώσῃ τὴν διαβίην ἡ Ἀγροτικὴ διά τὴν εἰσπραξίην τῶν δανείων. Δυστυχῶς ὅμως, διὰ τοῦς αὐτὸς σκοπευμένους, τὰ πράγματα δὲν εἶνε ἔτσι. Ἡ Ἀγροτικὴ, ἡ ὁποία ξέρει καλά, ὅτι τὰ χρήματα πρέπει νὰ τὰ πάσῃ πίσω, διὰ νὰ τὰ δανείσῃ καὶ εἰς ἄλλους γεωργούς καὶ νὰ κάνουν καὶ ἐκεῖνοι τὴ δουλειὰ τους, ὅπως καὶ οἱ πρῶτοι δανεισθέντες, ἀφοῦ ἐξήντησε πρῶτα κάθε ἐπιείκεια, πολὺ σωστὰ ἔλαβε ὕστερα καὶ ἀναγκαστικὰ μέτρα κατὰ τὸν δολιχὸν δειλετών. Ἐκεῖνοι ὅμως διὰ τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου ἤρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὴν Ἀγροτικὴν, ὅτι δὴθεν τοὺς πείζει καὶ δὲν τοὺς εὐκολώνει. Ὁ κόσμος

γυμνοί, ὕστερ' ἀπὸ τὸν τελευταῖον πόλεμον!...

Ὁ Φρειδερίκος, ἂν καὶ κυβερνοῦσε ἀπολυταρχικὰ τὸ κράτος του, ἀγαποῦσε καὶ προστάτευε ἐκείνους ὅ,τι ἐπαναστατοῦσαν ἐναντίον του ἢ ποῦ τὸν εἰρωνεύονταν, ἀρκεῖ νὰ ἦσαν ἐξυμνοί καὶ ἀποφασιστικοὶ ἄνθρωποι.

Μία μέρα, ἀπὸ ἕνα παράθυρον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Πέτοβου, ἀντέληφθῃ μεγάλῃ κομοσοῦρησθῃ στὴν ἀντικρινὴν πλατεία. Καὶ ὅταν εἶδε μερικὸς στρατιώτες του νὰ προσπαθοῦν νὰ διαλύσουν διαίτης τὴν συγκέντρωσιν, ἔστειλε ἕναν ἀξιωματικὸν τοῦ νὰ μᾶθῃ τί συνέβαινε.

—Κάποιος αὐθάδης, Μεγαλειότατε—τοῦ εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς ἄρχος καὶ παραγμῶνος, ὅταν γύρισε στ' ἀνάκτορα—κόλλησε στὸν τοίχον ἕνα λιβελλοῦ ἐναντίον σας... Καὶ οἱ στρατιῶται ζητοῦν νὰ διαλυθῶν τὸ πλῆθος, γιὰ νὰ μὴ λάθῃ γνώσι αὐτῆς τῆς συκοφαντικῆς τοιχοκολλησῆς.

—Νὰ ξεκολλήσετε αὐτὸν τὸν λιβελλοῦ καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρετε ἀμέσως! διέταξε ὁ Φρειδερίκος.

Ὁ ἀγνωστὸς λιβελλογράφος ἀποκαλοῦσε τὸν αὐτοκράτορα τῆς Πρωσίας τέρας στὸ πρόσωπον καὶ στὴν ψυχῇ, φιλόγυρον, παράφρονα, ἀσυνείθητον, ἐγκληματῖα. Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι ὁ λιβελλοῦ αὐτὸς ἦταν γραμμένος τόσο ἐξυμνα—καὶ περιείχε τόσες ἀλήθειαι—ὡστε ὁ Φρειδερίκος...ἐμεινε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν τέχνην καὶ τὴν οὐδένερκα τὸν συνάκτορον του!...

—Πρέπει νὰ κάνῃς τὸν κόσμο ἀνω-κάτω, διέταξε στὸν ἀξιωματικὸν, καὶ νὰ μοῦ παρουσιάσῃς τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἔγραψε αὐτὸν τὸν λιβελλοῦ!

—Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὁ ἀξιωματικὸς ὤδησεν, θριαμβευτικὰ, μπρὸς στὸ Φρειδερίκο ἕνα ἄλυσσοδεμένον νέον.

—Σὰς φέρνω, Μεγαλειότατε, τὸν ἐγκληματῖα ποῦ ἔγραψε τὸν λιβελλοῦ! εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς στὸν αὐτοκράτορα, θέβαιος ἐπι-ὑστερ' ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του αὐτό, τὸν περιμενε προαγωγὴ καὶ παρασημοφορία.

—Γιὰτὶ ἔγραψες ὅλες αὐτῆς τῆς θρῖσιαις ἐναντίον μου; ρώτησε ὁ Φρειδερίκος τὸν νέον.

—Γιὰτὶ πιστεύω πὸς εἶπα τὴν ἀλήθειαν! φώταξε ἐκεῖνος, ὀρθώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι του.

Ὁ αὐτοκράτορ τὸν διέταξε καταματαια, χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄνθρωποι σὺν καὶ σένα μοῦ εἶνε πολῦτιμοι! Θέλεις ν' ἀναλάβῃς καθήκοντα ὑπασιπτοῦ μου;

Ὁ λιβελλογράφος δὲν πιστεῖσε στ' αὐτὰ του! Καὶ περισσότερο κατάπληκτος ἦταν ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος περιμενε ν' ἀκούσῃ τὸν αὐτοκράτορα νὰ τὸν διατάξῃ νὰ ἀπαγονήσῃ ἀμέσως τὸν αὐθάδῃ ἐκεῖνον νέον!...

—Ἄνθρωποι ποῦ ἐπαναστατοῦν ἐναντίον μου μὲ τὸσην ὀρημῇ, ἐξακολούθησε ὁ Φρειδερίκος, θὰ ἔξερουν καὶ νὰ μὲ ὑπερασπιστοῦν καλά...

Δέχεται, λοιπόν, τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπασιπτοῦ μου;

—Ναί! ψιθύρισε ὁ λιβελλογράφος.

Καὶ ἀπὸ κείνη τῆς μέρας, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγινε ὁ πῶ φανατικὸς ὁπαδὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Πρωσίας!...

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία ἐξ ὅλων τῶν Ἀθηναϊκῶν περιοδικῶν, ἐβδομαδιαίων κ.λ.

ὅμως ὁ πολὺς, ποῦ ξέρει τὸν μεγάλον προορισμὸν τῆς Τραπεζῆς, θὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὸν ἄδικο κ' ἐπικίνδυνον αὐτὸ θορυβῶ. Ἐπομένως πολὺ κακῆς ποιότητος ὑπηρεσίαν προσφέρουν στὸν τόπον, ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι υἱοθετοῦν ἀδάσσαντα ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἰδρύματος.